קמג:

א) בילה ג. חולון יד:, ב) לעיל
 יט:, ג) חולון יד:, ד) מכשירין
 פ"ו מ"ח כרימות יג., ב) [דף
 ג.], ו) [בפסקי תוספות איתא

כסותון, ז) נעיין תוס׳ בילה ג. ד"ה ר"י אמרן, ה) נ"א ועוד

ור"י לא איירי רק משאר פירות גם מזימים וענצים אבל מחומים ורמנים אינו מזכיר כלום דעתו משא"ר ר' יהודה כלום דעתו משא"ר ר' יהודה

דאמר בפי׳ תותים ורמונים אם

הכניסו לאוכלין היולא מהן

עירובין לט. ובמס' בילה

והיותר פשוט שאין להגיה

כלום ול״ל ודרך לגומעה ור״ל ליישב דאף אם עומדת לסמיעה ומ״מ צריך עוד מיקון ואינו ראוי לדמות למשקין שזבו

שח"ל שום תקון ע"ו חמר ודרך כו':, ט) י"ג דפרישית, י) [ועי תום' נדה יט: ד"ה

הגהות הב"ח

(A) במשנה ור"ל ממיר. נ"ב ר' אלעזר גרסי' עי'

נפירש"י נפ"ק דשנת דף יט ריש ע"ב: (ב) רש"י ד"ה אין

. סוחטין וכו' מפרק דהוא תולדה: (ג) ד"ה חלות וכו'

יטפח: (ד) תום' ד״ה לרלון וכו' לא לריך לחלב האשה

רב נסים גאוו

הכי נמי מסתברא דרבא כר' יהודה סבירא ליה,

דרש רבא אשה לא תכנס דרש רבא אשה לא תכנס לבין העצים ליטול מהן אוד. אוד שנשבר ביום טוב

אסור להסיקו לפי שמסיקים

בכלים ואין מסיקין בשברי כלים. וזה שוה לדברי ר׳

במה מדליקין (דף כט) ואין מסיקין בשברי כלים דברי

ליה כוותיה בנולד במוקצה

נמי, דתנן בסוף מסכתא (לקמן דף קנו) ר' יהודה אומר אם לא היתה נבילה מערב

שבת אסורה לפי שאינהמן

סבון אסורות לכ שא מוכון המוכן, כר' יהודה סבירא ליה. ולכך אמר סכינא אבר יונה למה לי הא חזי

אומצא, דדייקת מינה הא

לא חזי לאומצא לא, וכמו

שאמר בתחילת מסכת יום

טוב (דף ב) דאית ליה מוקצה אית ליה נולד ודלית ליה

אית ליה נולד ודלית ליה מוקצה לית ליה נולד, כי הכלל עיקר אחד חוזר והיא

ההכנה. אמר רב נחמן אנו אין לנו אלא בית שמאי כרבי יהודה ובית הלל כרבי שמעון. וכן אמרו עוד מני ר' שמעון היא דלית ליה

מוקצה. ועיקר דברי רבי

יהודה ור' שמעון בפרק

. כירה ודם מדו וככר פירשווה

דאמר דבר שאין מתכוין אסור. עיקר דבריו של ר׳

. במשנה

בכורות ודף לגז ובמס' יום

יהודה

הודה, הואיל וסבירא

טוש"ע שם סעיף ה: גדהו מיי' פכ"א מהלי גדה ו מייי פכ״ח מהכי שבת הלכה יב סמג שם טוש״ע א״ח סי שכ סעיף א: ד ז מיי פ״י מהלכות

טומאת אוכלין הל' ד: ה חשם הלי ה ופ״א מהלי משכב ומושב הלכה טו:

מוסף רש"י

אין סוחטין את הפירות. סחיטה אב מלאכה היא (חולין יד:) או: דהוה ליה מפרק דבר ממשאו הגדל בתוכו והיא מולדה דדש ולוויל יוו). ואם מוכדה דדם (דעיל יח.). ואם יצאו מעצמן אסורין. נו ניוס גזילה שמלו יסחוט ביוס גדילה שמלו יסחוט (ביצה ג. חולין יד:). אם לאוכלין. לו סיו עומדין לאכילה ולא לסחוט וחודיו שם). היוצא מהן מותר. כו ציום (בילה ג.) דכיון דלח ניחל ליה ליכל למיגזר חי ניחא ליה ליכא למיגור אי ערית להו בשתיה היום אתי לסחוט, דהא לאו להכי קיימא (חולין שם ורווייץ ברי וואכן שט וכער וביצו שטן. ואם למשקין היוצא מהן אסור. הואיל ונתקיימה מחשבתו אי שרית להו כשובו איכה למיגזר בהו שמה יסחוט, דהה להכי קיימה (חולין שם). חלות דבש. שהכוורת רודה ועשויין כמין חלות של שעוה והדגש בתוכן (לעיל ים:). שריסקן. כותתן (שם). אסורין. לאותו שכת נאכילה (שם). מודה היה ר' יהודה לחכמים בזיתים וענבים. שאפילו הלניען לאכילה, הואיל ורוב בני אדם סוחטיו אותם, האי נמי ממליד סומטין מומס, המי נוני מנמיך עלייהו, ואי שרית למשקין שזבו מהן אמי למיסמט (חודי) ידי). ביון דלסחיטה גיבהר. סחם עננים, יהב דעתיה. עלייהו למשקין, וכי הוו משקין הוה ליה נמקיימה מחשבתו וגזירה שמא יסחוט. יפלוגתייהו בתותים ורמונים

מוסף תוספות

א. אפילו בקערה וכיו״ב. ליטנ״6. ב. דכיון דלצורך הוא לא אסרו חכמים אלא בנותנם לסל וקופה. בנותנם לסל וקופה.

ליט"ל. ג. דר יוחנן קאמר
לפי דברי אותם
האמוראים דלא סברי
מוחלפת השיטה,
לדבריכם הכי הוא מוק'
כילס ג. ד"ה רני יותנן.
ד ניונים ג. ד"ה רני יותנן.
ד ניונים ג. ד"ה רני יותנן.
ד ניונים ג. ד"ה רני יותנן. כינס ג. י"ס לפי יותן. ד. ומשום גזירה דשמא יסחוט. רמנ״ן. ה. כ״ש בביצה דהו״ל למשרי דלא שייכא ביה סחיטה כלל. רמכ"ן, והא ודאי טפי הוה למנזר כשאר פירוח ריטנ״ה, ו. ולא מפסיד אוכלא בהכי דמיא לזיתים אוכלא בהכי דמיא לזיתים וענבים, דמה זיתים וענבים משקין שבהן בלועין ועשויין להוציא מהן, אף ביצה נמי בלועה ועשויה לצאת. ממ"ן. ועשויה לצאת. רמנ"ן. דעבידי לאכילה. רמנ"ן. ת. וכשאדם סוחטן הוא מפסידן מאכילה, לא גזרינן בהו, דליכא משום שמא יסחוט. רמנ"ן. 10. דהו"ל למימר והכניסן ט. דהו״ל למימר והכניסן תחלה קודם שמשך. תוס' הלח"מ. י. דקתני בין לאוכלין ובין למשקין היוצא מהם אסור. ליטנ״ל. בדברי ר' יהודה. חי' המ"ן. 'א. ומשך מהם משקין מוס׳

חבית. ובלבד שלא יספוג. אפילו יש לו עור בית אחיזה דליכא חבית. מצילין הימנה מוון ג' סעודות. ואפילו בכלים הרבה חשש סחיטה אסור כדמפרש בגמרא שלא יעשה כדרך שעושה בחול: מדלקט על יד עד יד ואובד. נראה דל"ג ואוכל מדקתני סיפא אבל לא לחוך הסל ולא לחוך הקופה משמע הנך

דווקה הסירי משום עובדה דחול אכל למוך יוכפוא שריב: ורבי יוחנן אמר הלכה כרבי יהודה בשאר פירות. בריש מסכת בילה (דף ג. ושם) רבי יוחנן רמי דר' יהודה אדרבי יהודה תנן ר"י אומר אם לאוכלין היוצא מהן מותר אם למשקין כו׳ אלמא כל לאוכלין אוכלא דאיפרת הוא ורמינהו ועוד אמר ר"י מתנה אדם על הכלכלה של פירות ביו"ט ראשון ואוכלה בשני וכן בילה שנולדה ברחשון חוכלה בשני בשני חין ברחשון לא ואמר רבי יוחנו מוחלפת השיטה ולריך לומר דהחיא דמתנה אדם מחליף דאי מתני' מחליף אם כן במאי דנקט הכא ר' יהודה הוה ליה למינקט רבנן וה"ל למימר הלכה כרבנן בשחר פירות. מ״ר. י ולי נראה דאפילו אפיך מתני׳ אתי שפירג כעין שמלינו בב"ק בפרק הגחל קמא (דף 13) דמנן גזל בהמה והוכחשה עבדים והזקינו משלם כשעת הגולה ר"מ אומר בעבדים אומר לו הרי שלך לפניך ואמר בגמרא אמר רבי חנינא בר אבדימי אמר רב הלכה כר"מ ופריך ורב שביק רבנן ועביד כר"מ כו' עד דמסיק דרב מתניתין איפכא אתנא' אלמא אע"פ שהיה שונה במתניתין וחכ"א בעבדים אומר לו הרי שלך לפניך וה"ל למימר השתא הלכה כחכמים אפ״ה נקט ר"מ לפי מה שהאחרים שונין המשנה ה"נ נקט רבי יוחנן רבי יהודה בשמעתין וכן נמי מלינו בשילהי פ"ק דסוכה (דף יט:) דתנן העושה סוכתו כמין לריף ר"ח פוסל וחכמים מכשירין ואמרינן בגמרא אביי אשכחיה לרב יוסף דגני בכילת חתנים בסוכה א"ל כמאן כר"א א"ל שבקת רבנן ועבדת כר"ח חמר ליה ברייתא איפכא תניא השתא היה לו להשיב רב יוסף כרבנן ולה כר"ה כיון דאיהו איפכא תני אלא כן דרך

הש"ס בכל מקום. נראה לי: הלכה כר' יהודה בשאר פירות. אע"ג דבריש בילה (ד' ג.)

גזר ר' יוחנן בילה שנולדה ביו"ט משום משקין שובו™ והכא לא גור בשאר פירותה י״ל דשייך טפי לגזור בבילה לפי שהיא עומדת ליסחט מן התרנגולת

יודרך לגומעה חיהי אבל שאר פירות אין עומדים ליסחט כלל. חמ"ר:

שבושך מהן שמן בו'. פי׳ בקונט׳ שמשך זב מאליהן כמו נהרות המושכין ולפירושו לריך לומר הכניסן בין לאוכלין כו' היינו הכניסן מתחילתן ואין הלשון משמע כן שועד קשה לר"י

מהן משקה™ הא לא משך׳ לאיח ולשמואל דאמר מודה רבי יהודה בזימים וענביםים נקט משך משום רבותא דתוחים ורמונים דאפילו משך

הכניסן לאוכלין היולא מהן מותר. מ"ר: חלב האשה משמא לרצון ושלא לרצון. והא דתנן במסכת מכשירין (פ"א) כל

משקה שתחילתו לרצון אף על פי שאין סופו לרצון או שסופו לרצון אף על פי שאין תחלתו לרצון מכשיר לא דמי רצון דהתם לרצון

דהכא דהתם מיירי בשעת נפילתן על הזרעים שיהא לרצון דבעינן יותן דומיא דכי יתן מה יתן דניחא ליה אף יותן דניחא ליה אבל הכא מיירי בשעת פרישה מן האשה או מן הבהמה: לרצון ושלא לרצון. כדמפרש בסמוך טעמא משום דדם מגפתה טמא וחלב ודם חד הוא דדם נעכר ונעשה חלב ולא לריכין למה שפי׳ בקונט׳י משום דאיקרי משקה שנאמר ותפתח את נאד החלב וחשקהו ונראה לר״י דהא

דאינטריך לפרש האי טעמא בפ׳ דם נדה (נדה דף נה:) גבי חלב האשה הנ״מ לרבי עקיבא דשמעתין דלית ליה טעמא ש דפרישה⊏א או למאן

דלית ליה דם נעכר ונעשה חלב אבל לרבנן דשמעתין לא לריך (י) כדפרישית לחלב האשה אלא דוקא לטמא חלב בהמה לרצון. י) מ"ר:

דכמה דבעי מציל: לכם. כל אחד מזון ג' סעודות: ובלבד שלא יספוג. שלא ישים ספוג במקום היין לחזור ולהטיפו בכלי גזירה שמא חבית אשנשברה מצילין הימנה מזון

שלש סעודות ואומר לאחרים באו והצילו לכם ובלבד שלא יספוג יאין סוחמין את הפירות להוציא מהן משקין ואם יצאו מעצמן אסורין ר' יהודה אומר אם לאוכלין היוצא מהן מותר ואם למשקין היוצא מהן אסור יחלות דבש שריסקן מע"ש ויצאו מעצמן אסורין ® ורבי אליעזר מתיר: גמ' תנא לא ביספוג ביין ולא ישפח בשמן שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול ת"ר ינתפזרו לו פירות בחצר מלקם על יד על יד ואוכל אבל לא לתוך הסל ולא לתוך הקופה שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול: אין סוחטין את הפירות: יאמר רב יהודה אמר שמואל מודה היה רבי יהודה לחכמים בזיתים וענבים מ"מ כיון דלסחימה נינהו יהיב דעתיה ועולא אמר רב חלוק היה ר' יהודה אף בזיתים וענבים ורבי יוחנן אמר הלכה כרבי יהודה בשאר פירות ואין הלכה כרבי יהודה בזיתים וענבים אמר רבה אמר רב יהודה אמר שמואל מודה היה רבי יהודה לחכמים בזיתים וענבים יומודים חכמים לרבי יהודה בשאר פירות א"ל רבי ירמיה לרבי אבא אלא במאי פליגי א"ל לכי תשכח אמר רב נחמן בר יצחק מסתברא בתותים ורמונים פליגי דתניא הזיתים שמשך מהן שמן וענבים שמשך מהן יין והכניםן בין לאוכל בין למשקין היוצא מהן אסור יתותים שמשך מהן מים ורמונים שמשך מהן יין והכניםן לאוכלין היוצא מהן מותר למשקין ולסתם היוצא מהן אסור דברי רבי יהודה וחכמים אומרים בין לאוכלין בין למשקין היוצא מהן אסור וסבר רבי יהודה סתם אסור יוהתנן יחלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון חלב בהמה אינו מממא אלא לרצון אמר ר' עקיבא קל וחומר הוא ומה חלב האשה שאינו מיוחר אלא לקמנים מטמא לרצון ושלא לרצון חלב הבהמה שמיוחד בין לקטנים בין לגדולים אינו דין שיממא בין לרצון ובין שלא לרצון אמרו לו אם ממא חלב האשה שלא לרצון משדם מגפתה שמא ישמא חלב הבהמה

שלא

רב נחמן לישנה דמסתברה ולה אמר בהדיא דבתותים ורמונים פליגי משום דאיכא למימר פליגי בתותים ורמונים וה"ה לשאר פירות ולהודיעך כחו דרבי יהודה נקט להו ואי משום ברייתא דלקמן דשמעינן מינה דמודים חכמים לרבי יהודה בשאר פירות לאו בהדיא שמעינן לה דאיכא למימר רבי יהודה היא כדפרכינן עלה: וסבר רבי יהודה ספס. שלא פירש לאוכל ולא למשקה הוי המשקה הזב מהן אסור: והתנן

דאילו בחד מנא אמרי׳ בכל כתבי הקדש (לעיל דף קכ.)

יסחוט: אין סוחטין את הפירות.

דהוה ליה מפרק (ט תולדה דדישה:

אסורין. גזירה שמא יסחוט לכתחילה:

רבי יהודה אומר אם לאוכלין. הם

מכונסין אותם פירות היוצא מהן

מותר דלא ניחא ליה במה שובו וליכא

למגזר בהן שמא יסחוט: ואם

למשקין. מכונסין אסורין דניחא

ליה במאי דנפקא מינייהו ונתקיימה

מחשבתו ואיכא למיגזר שמא יסחוט

והכי אמרי׳ בבילהס דטעמא דמשקין

שובו משום שמא יסחוט הוא: חלות

דבש. מאחר שמרוסקין הדבש זב

מאליו מתוך השעוה ואין דרך לסוחטו הלכך רבי אליעזר מתיר.

וחכמים אוסרין גזירה אטו שאינן

מרוסקין דילמא מרסק להו (ג):

גבו' ויטפח. מכנים בו כפו והשמן

נדבק בה ומקנחו בשפת הכלי ואסרוה

משום עובדין דחול: מודה כ' יהודה

בויתים. דאע"ג דהכניסן לאוכלין

היולא מהן אסור דכיון דרובן לסחיטה

קיימי כי אתו לידי משקה יהיב דעתיה

למיהוי ניחא ליה בהכי: אפי׳ בויתים

וענבים. הואיל והני לאוכלין נכנסו:

מסתברה בתותים ורמונים פליגי.

דאיכא דבעו להו למשקין הלכך משוו

להו רבנן כזיתים וענבים ור' יהודה

פליג עלייהו אבל שאר פירות ליכא

דבעי להו למשקין הלכך מודו רבנן

בהם: שמשך. זב מאליהן כמו נהרות

המושכין (לעיל דף קכא.): והכניסן.

מתחילתן בין לאוכלין בין למשקין

כו': דרמונים קרי יין משום דאית

להו קיוהא: וחל"א כו'. והא דנקט

חלב החשה מטמח. מכשיר: לרצון ושלה לרצון. בין שיצה ממנה לרצון בין שינה שלה לרצון. שהחלב קרוי

משקה שנאמר ותפתח את נאד החלב ותשקהו (שופטים ד): חלב הבהמה אינו מטמא אלא אם כן יצא לרצון. ואי לא לא חשיב משקה

ואם נגע בו שרץ אינו מקבל טומאה וטעמא מפרש לקמיה: דאי משך מאליו האמר גבי אותים שמשך מהם מים ה"ל למימר שמשכו או שנמשכו דמים בכל מקום לשון רבים ועוד קשה לר"י אם כן הך ברייתא הוה תיובתא דרב ורבי יוחנן דאמרי לעיל חלוק היה רבי יהודה בזיתים וענבים דהכא משמע דבזיתים וענבים מודה' אלא נראה לר"י דמשך אאדם קאי וסמטן"א מחילה ושוב"ב הכניסן"ג דהשתא לרב ורבי יוחנן דסברי חלוק היה רבי יהודה בזיתים וענבים נקט דוקא משך"ד דאיכא למיחש טפיטו דילמא יהיב דעתיה לסחוט משקה אחר שהכניסו נמי לאכילה מאחר שסחטן תחילה להוציא

רבינו חננאל

פרק עשרים ושנים פרק עשרים ושנים חבית שנשברה מצילין הימנה מזון ג' סעודות וכר. תנא לא יספוג ביין בכפיו, ולא יטפח בשמן ביי כדרך שהוא עושה בחול. לא יטפח, כדאמרינן בכל ימות טופח ע"מ להטפית. מקום טופח ע"מ להטפיח, וכדתנז בפרק החובל רחרירו וכו' מעשה ראחד

חצרה ושיבר הפך בפניה ובה כאיסר שמן, גילתה ראשה והיתה מטפחת ומנחת על ראשה וכו׳. ת״ר נתפורו לו פירות בחצירו מלקט על יד על יד ואוכל, דמודה ה' יהודה הכש בדיתים ומנכום מיננו משום. מופ'ן הלמיש, 10. אי שרית ליה הינצא מהן, כשנית, 10. הוה ניתא ליה
במשק היידור, ניכני 7. "ן אלנו, בכים היינו משום. מופ'ן הלמיש, 10. היה הינצא מהן, כשנית 10. היה ניתא ליה
במשק היידור, ניכני 7. "ן אלנו עלנו קבים מושה בחלו כרי, וחלקו בי היודה הש אה שמאר לא לא לתוך מסלו שלא יעשה ברוך שהוא עושה בחלו כרי, וחלקו בי היודה אם שמשל המה יידור בשאה פירות ואין הלכה כמותו בויתים וענבים. א"ר
במא שמר בי הודה לחכמים בויתים וענבים, ומודים חכמים, וכודי מהדה בשאה פירות. ובמאי
מופ' הלמ"ש: דפרישית.
פליגי בתותים ורמונים, דתניא זותים שמשך מהן יין, והכניסן לאוכלין ביול משקין ולסתם, היוצא מהן אסור. למשקין היוצא מהן אסור. למשקין היוצא מהן אסור. למשקין ולאוכלין ביול משקין ולחסם, היוצא מהן אסור. מצאה חלוקה ר' הודה וחכמים בתותים ורמונים, ובמא הלוקה ר' היודה משמשך מהן יין, והכניסן לאוכלין היוצא מהן אסור. משאה שמשך מהן יין, והכניסן לאוכלין היוצא מהן מסתה. למשקין ולסתם, היוצא מהן אסור דברי ר' יהודה, וחכ"א בין לאוכלין פוסם מששר מהן ונון מפסף ר' יוחנן הלכה כר' יהודה הוצרכנו לברר דבריו, לפיכך אמרינן וסבר ר' יהודה סוב אמרי (וסבר משיחים) וכיון מפסף היוצא פרות. היומנים שמשך מהן יין, והכניסן לאוכלין היוצא מהן אסור. משאה פרות. בשאר פירות. וכיון שפסף ר' יוחנו הלכה כר' יהודה הוצרכנו לברר דבריו, לפיכך אמרינן וסבר ר' יהודה סוב אמרי (וסבר משיחים) וכיון מוכל היידות. היותן הלכה כר' יהודה הוצרכנו לברר דבריו, לפיכך אמרינן וסבר ר' יהודה סוב אסור והתנן במסכת מכשירין (וכרי)

יT. דאינהו יר. ז אנה. דמורה רי יהודה הכא בזיתים ועובים היינו משום. מוס' הלס"ש. 10. אי שרית ליה היוצא מהן. לפנ"א. 10. והוה ניחא ליה במשקה דידהו. ליטנ"א. 17. [אלא] הכניסן מתחלה לאוכלין. לשנ"א. יח. [ד]בכי הא ודאי פליג ר' יהודה. לשנ"א. "0. ס"ל דה"ה